

קול תודה

עלון התחזקות חודשי בענייני השבח וההודאה לבורא עולם

"קול תודה"
קול תודה לה'
 התחזקות יומית, שיעורים, סיפורי ישועות,
 שירים ועוד. בעברית, אנגלית ואדיש
03-6171190
קול תודה-נשים:
 בעברית, אנגלית, אדיש וצרפתית
03-6171180

תמיד אפשר להודות

מסר חלוץ לאנשי החז"ל

נסע לו בכביש נהג עשיר וממולח, במכונית ה"מרצדס" החדשה שלו, כשרכב מסוג "רולס-רויס" קוצר-נשימה חולף על פניו ברמזור. "אחחחח..." הוא נאנח במפח-נפש, "אם רק הייתי יכול לקנות את ה'רולס-רויס' החדשה הזאת... שם המושבים מרופדים בעור אמיתי, מערכות ניווט משוכללות יותר, והצבע מרשים יותר... צהוב זוהר - אפילו זוהר יותר מהצבע האדום שלי!..." הוא מאיץ מהירותו, ועוקף את האופנוע שמימינו. נהג האופנוע מביט ברכב האדום החולף, ומהרהר חרישית:

"...הוי... אם רק היה לי אוטו... לי יש רק שני גלגלים, ולו יש ארבעה. הבדל של שמיים וארץ... הוא יכול לפתוח חלונות, לסגור חלונות, להאזין למוסיקה... אם רק היה לי אוטו - הכל היה אחרת..." ברמזור הבא נעצר סמוך לרוכב האופנוע, רוכב אופניים צעיר.

מביט הוא באופנוע בערגה וחושב לעצמו: "...אם רק היה לי אופנוע... הנה, גם לי וגם לו יש שני גלגלים. אך הבדל תהומי אחד בלבד מבדיל בינינו: לו יש מנוע! הוא יכול להגיע למהירות כפולה משלי, ואף לנסוע למרחקים בלי להתאמץ!"

חולף לו רוכב האופניים בדרכו על פני תחנת אוטובוס. מביט בו עובר-אורח שעומד בתחנה, וחושב לעצמו: "...מממ... אם רק היו לי אופניים. הרי אני עומד כאן וממתין לאוטובוס כבר למעלה מרבע שעה. אם היה לי אופניים לא הייתי תלוי בשום-דבר. רק רוכב ונוסע למחוז חפצי ללא שום עיכוב או המתנה..."

מחלון הבניין בקומה השלישית מביט אדם נכה רגליים אל תחנת האוטובוס בקצה הרחוב, ומהרהר נואשות: "...רבונו של עולם, אם רק יכולתי ללכת... אם רק יכולתי לצאת מהבית... הייתי הולך לתחנה ועולה על אוטובוס, לא משנה לאן - אז, בוודאי - הייתי כה מאושר..."

המשל הזה ילמדנו מסר חשוב ונוקב עד מאוד: לעולם אורב היצר לאדם, ומנסה למקד את מבטו אך ורק על ה'אין' והחסר. אך לאמיתו של דבר, בכל עת ובכל מצב יוכל כל אדם למצוא על מה להודות לאלוהיו (ראה "מסילת ישרים" פ"ח). נזכור וניישם זאת אף אנו, לקראת השנה החדשה הנוחתת לפתחנו: לא נדחה את רגעי ההודיה עד לעת מילוי חסרונו ומאוויו - אלא נמקד עינינו ב'יש' ובטוב הקיים כבר עכשיו, נודה תמיד ונשבח לאלוקינו על כל הטוב שמשפיע הוא ית' עלינו.

פרק המאה בתהילים

מודים? על ידי שמרבים בברכות.

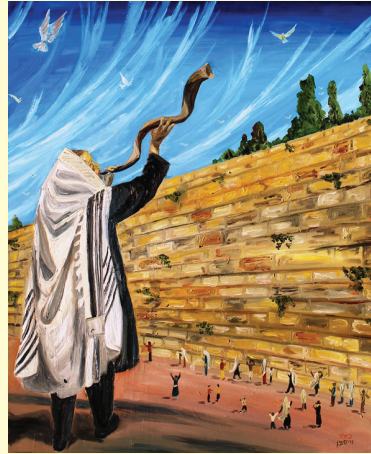
במזמור ק' בתהילים, כתוב הפסוק 'תחת אשר לא עבדת', בצורה חיובית: **"עָבַדוּ אֶת ה' בְּשִׂמְחָה"**.

כאשר יש מזמור לתודה - מכירים בחסדי הבורא, ממילא עובדים את ה' בשמחה. לכן בחר דוד המלך לכתוב את מזמור לתודה במזמור המאה בתהילים, ללמדך שבהודיה נצלים ממאה קללות וזוכים למאה מיני ברכות.

כתב ב"דעת זקנים" מבעלי התוספות (דברים י, יב): 'מודים' בגמטריא מאה, לומר שכל האומר מודים כהוגן כאילו קיים מאה ברכות.

על זו הדרך ניתן לומר שזהו הכוח העצום שיש במזמור לתודה - מזמור המאה, לעצור קללה ולפתוח שערי ברכה.

שכן, המודה כראוי חשיב כמקיים מאה ברכות. כך גם האומר מזמור לתודה מתוך התבוננות בחסדי ה' עמו בעבר ובהווה. **כאשר האדם מתקן דרכו, מתחיל להתבונן בחסדי הבורא ומתקרר אליו מתוך הטוב והשמחה - מסתלקת הקללה ומגיעה הישועה.**

מובא בשם האריז"ל: כתוב (דברים כג, ו) **"וַיִּהְיֶה ה' אֱלֹהֵינוּ לְךָ אֵת הַקְּלָלָה לְבָרְכָהּ"**, כיצד הקללה נהפכת לברכה? כשנהפוך את אותיות המילה 'קללה' - נקבל 'הלל-ק'.

כשמודים לה' יתברך מאה פעם ביום באמירת הברכות, זוכים שהקללה נהפכת לברכה. וכמו כן גם באמירת מזמור לתודה, מזמור ק', בכוונה - תהפך הקללה לברכה.

בראש השנה תוקעים מאה תקיעות, שהם בחינת מאה הודאות, ככתוב "יום תרועה יהיה לכם". תרועה מלשון **"כָּל הַעַמִּים תִּקְעוּ כִּף הַרְיֵעוּ יְאֻלְקִים בְּקוֹל רָגֶה"** (תהלים מז). מסביר ה"מצודות": "תקעו כף" - **לשמוח בעת מלך ה' על כל הארץ** (עיין גליון "קול תודה" תשרי תשע"ז). במאה הודאות שעל ידי התקיעות, "הללוהו בתקע שופר", אנו מבטלים את מאה הקללות ופותחים את מאה שערי הברכה. "מזמור לתודה הריעו לה' כל הארץ".

יהי רצון שנזכה להודות ולזמר להקב"ה על כל רב הטובות שנותן ומשפיע עלינו, ובזה נזכה להנצל מכל צרה וצוקה ונכתב לשנה טובה ומתוקה.

תפרסמה אצל רבים הסגולה לומר מזמור ק' בתהילים, "מזמור לתודה" בעת שזקוקים לישועה.

כתב ה"מגלה עמוקות" (אופן רל"ט): "כשהגיע דוד למזמור ק' שהוא סוד ק' ברכות - אמר מְזַמְּרֵנוּ לְתוֹכָהּ". כן נהגו בכל תפוצות ישראל לתקוע מאה תקיעות שופר בימי ראש השנה. ואסמכוהו אקרא דכתיב (תהילים מז): "כל העמים תקעו כף" בגמטריא = מאה.

מהו הסוד במספר מאה?

התורה כותבת בפרשת כי תבוא מאה קללות, ואומרת, שכל הקללות הם **"תַּחַת אֲשֶׁר לֹא עֲבַדְתָּ אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ בְּשִׂמְחָה"** (דברים כח). וביאר הרמב"ם שקיים הכול, אך לא בשמחה. ויש להבין, מדוע זה חמור עד כדי כך, הרי במציאות הוא עבד את השי"ת, רק לא שמח בעבודתו?

מספר הרב אשר דרוק שליט"א: "זכיתי להכיר את ענק המוסר, הגה"צ ר' גדליה אייזמן זצ"ל. שאלתי אותו שאלה זו בבחורתי, והשיב לי המשגיח בוורט חריף, ומתיישב על הדעת ז"ל:

"לא ייתכן בעולם, שאדם יכיר בטובה שה' משפיע עליו, ולא יתערב בקיום המצוות שלו קורטוב של שמחה! אם אדם היה נותן לך אחד חלקי מיליון ממה שהקב"ה נותן לך, ואחר כך יבוא ויבקש ממך משהו, האם לא תשמח לתת לו, ולהשיב לו בכך טובה?! על כן, אם אתה עושה את המצווה בלי שמחה, סימן הוא שאינך מכיר טובה על מה שהקב"ה העניק לך, ועל כפיות טובה עלולים, חס וחלילה, לבוא כל הקללות של התוכחה!..."

בזה נבין סיפור היסטורי שהיה בזמן דוד המלך ע"ה. מובא בטור (או"ח סימן מ"ו): "דוד המלך ע"ה תקן מאה ברכות, כי בכל יום היו מתים ק' נפשות מישראל ולא היו יודעים על מה היו מתים, עד שחקר והבין ברוח הקדש ותקן להם לישראל ק' ברכות".

מדוע מתו מאה איש?

מבאר הלבוש (סימן מ"ו): הסיבה שמתו היתה, **"מפני שלא היו משבחין ומברכין כראוי לה' יתברך על כל טובותיו שהשפיע עליהם"**.

הבין דוד המלך: מאה אנשים מתים כנגד מאה קללות, שמגיעות כאמור על כך שלא מכירים טובה. **עוון הדור הוא חוסר הודיה לה' - לכן התקנה היא להודות.** ואיך

וורט של הודיה

כתב הרה"ק רבי מאיר מאפטא זי"ע (אור לשמים, פנחס):

"שמעתי בשם כבוד אדמו"ר רבי אלימלך מליזענסק זצוק"ל שפירש, 'הודו לה' כי טוב', שטוב מאוד להודות לפניו יתברך שמו, **'כי לעולם חסדו'**, ועל ידי זה מביא חסדים לעולם."